

Magam ura

Azt hiszem a legjobb, ha az elején kezdem. Mondhatnám, mindennek az oka az volt, hogy fejre álltam az autóval, de a dolog ennél komplikáltabb. Mindenesetre mindez nem történt volna meg, ha nincs az a ronda baleset. Nem sokra emlékszem belőle, csak töredékekre, felvillanó képekre egy szembe jövő autóról, a körülöttem megpördülő világról, szanaszét repülő üvegszilánkokról és a fájdalomról, ami a fejembe hasított. Aztán minden sötétbe borult.

Valakitől azt hallottam, hogy ilyenkor lepereg az ember előtt az egész élete. Nos, velem nem történt ilyesmi. Nem volt alagút sem, fénnyel a végén, ahonnan visszatérhettem volna.

Azt is mondják, hogy aki kómában van mindent hall, ezért jó, ha beszélnek hozzá. Lehet benne igazság, mert úgy rémlik, mintha beszéltek volna hozzám, de nem értettem a szavakat. Az idő múlását egyáltalán nem érzékeli az ember a kómában. Az az öt év, amit eszméletlenül töltöttem lehetett volna hús, de akár néhány nap is. Nem tudom mennyi idő múlva kezdtem hangokat hallani. Emberi beszédre emlékeztettek, de nem értettem mit mondanak. Időnként elmosódott alakokat láttam, ilyenkor egy-egy értelmes szót is ki tudtam venni,

de aztán ismét magához ölelt a sötétség. Úgy tűnt, mintha egyre gyakoribbak lettek volna az időszakok, amikor megjelentek az elmaszatólódott körvonalak. Néha olyan érzésem támadt, mintha testem megszűnne súlytalannak lenni, és egy ágyon mozgatnák magatehetetlen tagjaimat. Minden annyira valószerűtlen volt, éber álom a valóság határmezsgyéjén.

Aztán valami nagyon furcsa történt: kéjes női sikkantgatásokat hallottam, először tompán, majd egyre hangosabban. Egy emberi alak körvonalai sejlettek fel előttem, s ahogy tisztult a kép egy nővel találtam szemben magam. Pontosabban alattam feküdt, meztelen teste vonaglott az élvezettől. A gyönyör hulláma öntött el, de hamarosan megint elborított a sötétség, lét és nemlét között függtem, a gondolatok pedig elillantak, mielőtt megformálódtak volna a fejemben.

Később ismét hangokat kezdtem hallani, de ez más volt. Mint amikor közvetlenül ébredés előtt a párnát a fejedre húzod: behatol valami halvány derengés, beszűrődnek a zajok is, de még nem vagy eléggé ébren, hogy felfogd a jelentésüket. Aztán egyszerre csak felébredtem.

Ha kómában gondolkodni tudtam volna, arra számítok, hogy kórházi ágyban találom magamat, gépekre kötve, fehér takaró alatt. Ehelyett egy edzőteremben futottam a futópadon. A világ fel-le ugrált lépteim ütemére. Gyors ritmusú zenét hallottam, amely fokozatosan erősödött, és zavaróan hangossá vált. Felfigyeltem talpam csattogására a futószalagon, és más zajokra a környezetemben. Embereket láttam, akik

fitneszgépek karjait húzták-vonták, hajlongtak, szobabiciklin tekertek. Ziháltam, hátamon folyt az izzadság, szívem szaporán vert, izmaimban éreztem az edzés okozta fáradtságot. A levegőben légrfrissítő illata keveredett az emberi verejték szagával. Örömet éreztem, hogy újra érzékelem a környezetemet, újra érzek, újra élek! De hogy a fenébe jöttem edzeni eszméletlen állapotban?

Meg akartam állítani a gépet, hogy pihenhesek és átgondolhassam a dolgokat. Ehelyett azon vettem észre magamat, hogy vigyorogva integetek egy rövidnadrágos csinibabának.

– *Mi a fene?* – tört ki belőlem. Legalábbis azt hittem, hogy kimondom, de hang nem jött ki a torkomon. Még csak a szám sem mozgott. Megbotlottam, és majdnem leestem a futópadról. Gyorsan a Stop gombra csaptam, s lihegve megkapaszkodtam a korlátban.

– Ki szólt? – hallottam a saját hangomat.

A félelmetes az volt az egészben, hogy mindezt én csináltam, de mégsem én. A testem tőlem függetlenül cselekedett. Le akartam törölni az izzadságot a homlokomról, de csak tovább markoltam a korlátot. Le akartam szállni a gépről, ehelyett a nyomógombokon kezdtem matatni. Bármit akartam tenni, testem mást csinált, mintha önálló életet élt volna. Enyhén szólva kétségbe estem.

– Képzeldöm – hallottam újra magamat.

– *Mi a fene történik?* – szakadt ki belőlem, de a kérdés megint csak megakadt a gondolat szintjén.

– Jézusom! – kiáltottam hangosan. – Csak nem? Nem, az nem lehet.

– *Mi nem lehet?* – tettem fel a néma kérdést.

– Felébredt! Ez felébredt! – mondtam fennhangon.

– *Ki ébredt fel?*

Teljesen össze voltam zavarodva. Testem nem engedelmeskedett akaratomnak, mást beszéltem, mint amit gondoltam. Marionett bábnak éreztem magamat, amit ismeretlen hatalom rángat kénye-kedve szerint. Biztosan álmodom, gondoltam, csak ez most életszerűbb, ennyi az egész. Ahogy a futás után pulzusom visszatért a normális ütemre, minden halványabb és valószínűtlenebb lett körülöttem.

A következő órákra csak ködös foszlányokra emlékszem, ahogy felöltözöm, autót vezetek, várakozok egy orvosi váróban. Amikor ismét magamhoz tértem, egy vizsgálóasztalon feküdtem. Fehér köpenyes alak hajolt fölém, majd betoltak egy fehér alagútba.

– *Hol vagyok? Mi történik velem?* – gondoltam.

– Jézus, már megint hallom őt!

– Kérem, ne beszéljen, amíg a vizsgálat tart! – A kimért hang csakis a fehér köpenyeshez tartozhatott. Szót fogadtam, és csendben türtem a gép morgását, kattogását és zümmögését.

Aztán az asztal kicsusszant az alagútból, én pedig felültem. Az orvos odajött és a homlokát ráncolta.

– *Megmondaná mi a franc történik velem?* – fakadtam volna ki, de a kérdés ismét megrekedt a gondolat szintjén.

– Beszél hozzám – mondtam.

– Mit mond? – kérdezte a doki.

– Azt kérdezgeti, hogy mi történik vele.

Naná, hogy azt kérdeztem, a fenébe is! Megpróbáltam elnyomni a kellemetlen gondolatot, hogy ez az állapot tartós maradhat, és ésszerű magyarázatot találni az egészre.

– Nos, az a helyzet – mondta a doki lassan, az orrnyergét vakarva -, hogy az agya rendkívüli aktivitást mutat. A szinoptikus pályák energiaszintje jóval meghaladja a normális értéket, míg a ...

– Mondja érthetően, doktor úr! – szakította félbe a testemet irányító valaki.

– Nagy a valószínűsége, hogy a test eredeti tulajdonosa öntudatra tért.

– Jézusom!

Öntudatra ébredtem? Naná, hogy öntudatra ébredtem, és kétségbe voltam esve, mert nem volt uralmam a testem fölött. A doki a szemembe nézett, és megkérdezte:

– Kovács úr, hall engem?

– *Hallom* – gondoltam. Végre valaki emberszámba vesz.

– Hallja – tolmácsolták néma gondolatomat az idegenek.

– Lát és érez is?

Különös beszélgetés volt. A testem kis késéssel továbbította gondolataimat a doki felé, és harmadik személyben emlegetett, mintha kívülálló lennék. Válaszoltam néhány kérdésre a közérzetemmel kapcsolatban, de hamar elvesztettem a türelmemet, és kifakadtam:

– *Megmondaná végre valaki, hogy mi folyik itt?*

– Pofa be! – Ez nem a dokitól jött, nem is a számon csúszott ki, hanem a fejemben hallottam. Meglepetésemben szavam, illetve gondolatom is elállt. Akárki is uralja a testemet, pofátlan egy alak!

Felöltöztem, és leültem a pácienseknek fenntartott székbe a doki asztalánál. Ő az asztalra könyökölt, ujjhegyeit egymáshoz illesztette.

– Nos, Szentpéteri úr, a vizsgálat eredményeiből arra következtetek, hogy a néhai Kovács úr magához tért a kómából.

Akkor sem találtam volna szavakat, ha tudok beszélni. Néhai Kovács úr!? Azt hiszik meghaltam? Ahhoz képest meglehetősen eleven vagyok. Az orvos folytatta:

– Jelenleg háttérbe van szorulva, ami azt jelenti, hogy továbbra is ön uralja a testét. Nehéz megmondani, hogy mi fog történni, erre még nem volt precedens. Az a tény, hogy kommunikál önnel, az agyi aktivitás bizonyos mértékű helyreállítására enged következtetni.

Ujjaimmal a hajamba túrtam.

– Ez kész rémálom! – mondta a testem. – Nem ezért fizettem! Azt mondták, veszélytelen az eljárás, és hogy az ipse agyhalott.

– Megértem, hogy feldúlt ...

– Feldúlt?! – magam is csodálkoztam milyen vehemenciával csapott öklöm az asztalra. – Kurvára ideges, az vagyok, nem feldúlt!

Testem felpattant, és fel-alá kezdett járkálni a szobában. Ez a Szentpéteri egy idegroncs lehet, ha ilyen könnyen felhúzza magát. Kezdtém összerakni a dolgokat.

Kómában voltam, azt hitték agyhalott vagyok, és belém költöztettek valakit. Hogy a fenébe csinálták?

– Kérem nyugodjon meg, Szentpéteri úr, valamit ki fogunk találni. Először is, fontos lenne ismernem a körülményeket, amelyek felébresztették Kovács urat. Szeretnék feltenni néhány kérdést önön keresztül Kovács úrnak. Megtenné, hogy helyet foglal? Ígérem, gyorsan végzünk.

Testem megtorpant, aztán ledobta magát a székbe.

– Essünk túl rajta!

– Kovács úr – szólított meg a doki. – Kérem, mondja el az első emlékeit az ébredése után!

Részletesen elmeséltem a kéjesen vonagló nőt, aztán az edzőtermet. Testem új, szentelen tulajdonosa csak annyit mondott:

– Először szex közben tért magához, másodszorra edzés közben a futópádon.

– Felfokozott érzelmi és fizikai állapot – mondta a doki, és hümmögött egy sort. Feltett még néhány kérdést, majd azzal váltunk el, hogy konzíliumot hív össze, és értesít, amint jutottak valamire.

Hazaindultunk. Legalábbis oda, ami Szentpéterinek otthon volt, nekem viszont új, idegen hely. Még mindig idegesítő és megszokhatatlan volt számomra, hogy nem én irányítom a testemet, hanem csak külső szemlélő vagyok. Pontosabban belső szemlélő. Utas voltam, éppen megtűrt valaki, akit csak azért nem dobnak ki, mert nem tudják hogyan lehetne megszabadulni tőle. Néha autókban látni a matricát: “Kuka utas vésd az észbe, ne szólj bele a vezetésbe!” Kuka utas voltam. Magatehetetlen teher.

Testem új tulajdonosa mogorván vezetett a késő délutáni forgalomban, át a Lánchídon, egy budai villához. Amint behajtottunk a kovácsoltvas kapun, és megálltunk az impozáns ház előtt, tudatosult bennem, hogy nem csak testem veszett el számomra, hanem régi életem is. Nem mintha a régi lakásom, a lestrapált autóm vagy a munkám hiányzott volna, de nem mondom, szívesen lógtam volna a haverokkal, akikkel időnként heccből betörtünk valamelyik cég szerverére, csak hogy megmutassuk, a neten nincs akadály előttünk. Legszívesebben leittam volna magamat, hogy ha csak átmenetileg is, de szabaduljak ebből a hülye helyzetből. Ehelyett koloncként csináltam ugyanazt, amit kéretlen test-társam kénye-kedve szerint tett.

Eszembe jutott, hogy ennek a Szentpéteri nevű ipsének lehet családja, talán felesége is. Esetleg gyerekei? Irritáló volt a gondolat, hogy akaratom ellenére is tanúja lehetek más belső családi életének, sőt az intim szférájába is betekintést nyerek. Elkezdtem faggatni a dologról, de nem válaszolt gondolat-kérdéseimre, a legböbeszédűbb megjegyzése a “pofa be” volt. Tuskó!

Később, vacsora utánra lehiggadtam. Nyomát sem láttam feleségnek, gyereknek, de még barátnőnek sem. Belegondoltam, hogyan éreznék én az ő helyében. Már út közben is gondolkodtam rajta, hogyan állhatott elő ez a helyzet. Végigpörgettem emlékeimet a balesetről, aztán elképzeltem mi történhetett utána. Mentőt hívhattak, bevihettek a kórházba, valószínűleg ellátták a sebeimet. A fejemet ért ütés okozhatta a traumát, ami miatt kómába kerültem. Még nem tudtam mennyi időt töltöttem

tudattalanul. Hogyan kerülhetett a fejembe az a másik ember?

Szentpéteri szavai jutottak eszembe: “ ... az ipse agyhalott”. Az orvosok valószínűleg lemondtak rólam. Akkor helyére került egy másik mozaikdarab is: a hozzájárulásom, hogy halálom esetén a testemet felhasználhatják mások megmentésére. A tárcámban tartottam egy papírt erről. Lehet, hogy Szentpéteri halálos beteg volt? A testemet használták fel, hogy megmentsek az életét? Azt hittem kiveszik az ember hasznosítható szerveit, máját, veséjét, ami épen marad, de arra sosem gondoltam volna, hogy az egész testet egy az egyben felhasználják. És akkor összekapcsolódott az utolsó láncszem a logikai sorban. A balesetem előtt néhány hónappal kezdtek cikkezni az emberi aggyal kapcsolatos sikeres kutatásokról. Akkor nem tulajdonítottam neki nagy jelentőséget, lefoglalt saját életem. Eddig jutott volna a tudomány? Agyátültetés? El is vettem rögtön a gondolatot. Ha Szentpéteri agyát operálták volna az enyém helyére, akkor az enyém most legjobb esetben is spirituszban lebegne kísérleti célra. Nem, a fejemet nem lékelték meg. Viszont Szentpéteri mégiscsak bekerült mellém lakótársnak. Tudatátvitel? Scifibe illőnek tűnt, de hát láttam én már gyors technikai fejlődést. Talán az utóbbi években kidolgozták a tudatátvitel biztonságos módját.

Arra viszont nem készültek fel, hogy a test-donor magához térhet. Lehet, hogy ennek nem is lett volna szabad megtörténnie? És mi van az én személyiségi

jogaimmal? Halottnak nyilvánítottak hivatalosan is? Tanácstalan voltam.

Ha már válaszolni nem akart testbitorlóm, elkezdtem megfigyelni az életét. Mit mondjak, a pacáknak piszok jól ment a szekér! Csak ámultam a ház luxus felszereltségén. A nappali egyik falát teljes egészében egy holo-tévé foglalta el, először láttam ilyesmit. A bálteremnek is beillő fürdőszobában jacuzzi állt, a konyhában a dupla ajtajú, internetre kapcsolódó hűtőszekrényben tartotta a sört, amely utánrendelt, amikor fogyott a készlet. A több tucat öltönyt és cipőt egy nagyvállalat igazgatótanácsa is megirigyelhette volna. Külön kondisobát rendezett be magának. Elgondolkodtam, hogy miért jár akkor fitnessbe. Ott szedi fel aktuális barátnőjét?

Mégis, a legmenőbb cucc, ami után azonnal kicsordult a nyálam, a számítógépe volt. A fél karomat odaadtam volna egy ilyen gépért az egyetem után, amikor programozni kezdtem. Amikor leült az e-mailjeit elolvasni, csak bámultam, hogy mennyit fejlődött a számítástechnika, amíg kómában voltam. Az operációs rendszer csak távolról hasonlított az én időm belire, alatta erőműnyi vas, speckó alkalmazások. De szívesen fedeztem volna fel mi mindent rejt! Ehelyett végig kellett néznem a pacák bénázását. Tipikusan olyan fazonnak bizonyult, aki csak azért vesz csúcs számítógépet, hogy villoghasson vele. Amikor dolgozni kell rajta, akkor fényévekre le van maradva számítástechnikai tudásban. Lehet, hogy az üzleti életben profi az ürge, de rossz volt nézni, amit művelt. Persze mindig a gépet szidta, amikor elszúrta valamit.

Később, a fürdőszobában újabb meglepetés ért. Hosszú, ágyban töltött évek után arra számítottam, hogy lesoványodott, beesett arcú önmagammal nézek majd farkasszemet a tükörben. Ehelyett kisportolt, kisimult arcú Kovács Péter nézett vissza rám. Legalább ezt nem cseszte el az ipse.

Amikor lefeküdtünk, azt hittem nem jön majd álom a szememre. Újdonsült lakótársam becsukta a szemünket, én egy ideig “bámultam” a sötétbe, aztán lassan elaludtam.

A következő napot a dokinál töltöttük. Újabb vizsgálatok, tesztek, újabb kérdések következtek. Meglehetősen frusztráló volt az egészet belülről, mégis kívülről szemlélni. Megint csak tehernek éreztem magam, aki tehetetlenül lóg valaki nyakán. Igazából semmit sem csináltam, testemet Szentpéteri mozgatta. Azt hiszem többször el is szundítottam, legalábbis kiestek időszakok. Kéretlen lakótársam továbbra sem állt velem szóba, hiába kezdeményeztem “beszélgetést” többször is. Legjobb esetben is egy “hagyjál békén!” volt a válasz.

Este nem voltam álmos, de mit tehettem, amikor testtársam becsukta a szemünket? Nem tudtam mennyi ideig bámultam lelki szemeimmel a sötétet. Gondolataim a lehetetlen helyzet körül forogtak. Dühített, hogy életem hátralévő részét ebben a megalázó társas viszonyban kell leélnem. Legszívesebben felpofoztam volna magamat, hátha szó szerint ki tudom verni a fejemből a pacákat. Kinyitottam a szememet.

Először azt hittem, Szentpéteri ébred fel, de becsuktam és újra kinyitottam. Én magam csináltam! Kinyitottam a saját szememet! Normál helyzetben nem

egy nagy dolog, de tekintve a körülményeket, ujjongani tudtam volna. Nem is reméltem, hogy ez lehetséges. Kézpénznek vettem, hogy most már Szentpéteri az ura a testemnek, én pedig örökre kuka utas maradok. A felfedezés örömétől hajtva megpróbáltam más testrészemet is mozgatni, de csalódnom kellett. Meg kellett elégednem ennyivel, reméltem, hogy csak egyelőre. A fél éjszakát azzal töltöttem, hogy ki-be csukogattam a szememet, és a félhomályba bámultam. Végül hajnal felé elnyomott az álom.

Másnap Szentpéteri csak lődörgött a lakásban. Beteget jelentett, lemondta a megbeszéléseit. A telefonbeszélgetéseiből kiderült: azért hanyagolja el a cégét, hogy ne tudjam kilesni üzleti titkait. Magasról tettem az üzleti ügyeire. Legalábbis akkor még. A nap java részét szundikálással töltöttem, már amennyire ez lehetséges volt mozgás közben, nyitott szemmel. Többnyire azért sikerült, a végére szó szerint alvajáró lettem.

Alig vártam, hogy elaludjon, és folytathassam a szemtornát. Örömmel töltött el, hogy legalább erre képes vagyok. Nem adtam fel a próbálkozást, hogy más testrészemet is megmozdítsam. Az áttörés az éjszaka közepén jött, amikor sikerült egy gyenge rándulást előidézni a jobb kezemben. Ez az apró mozdulat határtalan lelkesedéssel töltött el, reményt adott, hogy talán az egész testem fölött visszaszerezhetem az uralmat. Hogy Szentpéterivel mit csinálok akkor, azt még nem tudtam. Mint ahogy azt sem, mi fog történni, ha ketten akarjuk majd irányítani ugyanazt a testet.

Az elkövetkezendő napokat tévézéssel, vásárlással és egyéb haszontalansággal töltöttük. Éjszakánként tovább próbálkoztam, és egyre több testrészemet bírtam mozgásra. Először a kezeimet, majd a karjaimat egészen a vállamig. Aztán újra megtanultam elfordítani a fejemet. Utána a lábaim következtek, nem hagytam abba, amíg fel nem tudtam őket húzni hanyatt fekve. Egy hét múlva nagy levegőt vettem, és lassan, kezeimre támaszkodva felültem. Csak ücsörögtem a sötétben, szélesen vigyorogva nézegettem a szobába beszűrődő fényeket és a digitális óra világító számlapját. Úgy éreztem magamat, mint egy idomár, aki makacs vadállatot kényszerített engedelmességre.

A következő éjszaka kiültem az ágy szélére, aztán felálltam. Meginogtam, és majdnem elterültem a földön. Szerencsére az ágyra huppantam vissza. Gyorsan elnyúltam az ágyon, éppen időben, mert Szentpéteri felébredt. Igyekeztem semmire sem gondolni, ne vegye észre, hogy nem alszom. Felkönyökölt, szétnézett, aztán visszafeküdt és a másik oldalára fordult. Egy perc múlva egyenletesen szuszogtunk.

Ezután napközben kínosan ügyeltem, nehogy megmozdítsam egyetlen porcikámat is. Titkoltam, időt akartam nyerni, amíg teljes kontrollra teszek szert. Ugyanolyan esélyeket akartam magamnak, amikor majd eljön az idő, hogy kenyértörésre vigyük a dolgot a testem fölé.

Újra elmentünk a dokihoz, de az tehetetlenül tárta szét karját.

– Kovács úr agyi tevékenysége egyre aktívabb, ez látszik a tesztekéből – mondta – Nem lehet tudni, hogy milyen irányba folytatódik a folyamat. Az is lehetséges, hogy teljesen visszatér a tudata.

Hálát adtam az égnek, hogy a több mint egy hetes eredményekre támaszkodik, és nem akar újabb tesztek. Valószínűleg megértette Szentpéteri viselkedéséből mennyire elege lehet már.

– Csak egyetlen megoldást tudok javasolni – dörzsölte meg halántékát a doki -, az újabb tudatátvitelt.

Egy pillanatig reménykedtem, de Szentpéteri hallani sem akart róla. Nem akart csöbörből vödörbe esni, egy másik balfék testébe költözve. Talán meg is értettem volna, ha nem az én testemről lett volna szó. Nemtetszésemet tudattam is vele, bevallom, nem egészen szalonképes módon. Közölte, hogy kussoljak. Alig bírtam visszafogni magamat, hogy pofán ne vágjam magunkat.

– Minden testben van már valaki, még ha kómában is – tárta szét kezét a doki. – Sajnos nem tudunk csak úgy levenni a polcról egy üres testet!

Nem is sejtette, hogy bogarat ültetett Szentpéteri fülébe. Amint hazaértünk, sorra hívta kapcsolatait, felhajtotta minden ismerősét, aki segíthet, ha nemleges választ kapott sem adta fel, hívta a következőt. Végül rátalált egy orvosra, aki fontosabbnak tartotta a tudományos haladást holmi etikai kérdéseknél. Aki a jogi tiltások és emberjogi mozgalmi tiltakozások ellenére is használható módszert dolgozott ki az ember klónozására.

Először persze tagadta, hogy ilyesmivel foglalkozna, egészen addig, amíg Szentpéteri hihetetlen összegeket

nem kezdett emlegetni. Gondolkodási időt kért. Gondolom utánanézett Szentpéterinek, legalábbis én azt tettem volna a helyében. Másnap jelentkezett, vállalta, hogy elkészíti a klónomat, és átülteti bele az én tudatomat.

Végre megszabadulhatok elnyomómtól, és visszakaphatom régi életemet! Szabadon járhatok-kelhetek és élhetek. Magamban ujjongtam a gondolatra. Örömben figyelmen kívül hagytam a doki homályos megjegyzéseit a klónok bizonytalan élettartamával kapcsolatban. Majd foglalkozom vele, amikor itt lesz az ideje.

Akadtt azonban egy nagy gond: a klónozással külsőleg két Szentpéteri áll elő.

Kiderült, hogy egyszerűen akarja megoldani a problémát. Megbízott valakit, hogy az átültetés után tüntessen el. Nyomtalanul. Amikor idáig jutottunk, mindent megpróbáltam: fenyegettem, bosszút emlegettem, aztán könyörögtem, megígértem, hogy eltűnök, sosem hall majd rólam. Mindhiába, továbbra is levegőnek tekintett. Már-már addig a pontig jutottam, hogy felfedem, kezdem uralni a testemet. Ellenállok, meggátolom a mozgásban, ellenkezőjét csinálom, mint amit ő akar. Ha harc, hát legyen harc! Győzzön az erősebb akarat! Azonban az utolsó pillanatban visszafogtam magamat.

Addigra egészen jól ment a mozgás. Eleinte éjszakánként csak járkáltam, élveztem a szabadságot. Bejártam a lakást, kinéztem az ablakon, ettem pár falatot. Persze csak lassan, óvatosan, nehogy a másik felébredjen. Azt hiszem azért aludhatott olyan mélyen, mert én ébren

voltam. Ez lehetett az oka, hogy amikor ő volt ébren, én jórészt szundikáltam. Az ember többet van fent, mint alszik, gondolom ezért volt, hogy én nap közben is éber voltam rövidebb-hosszabb időszakokra, míg ő végigaludta az éjszakát.

A számítógéppel azóta szemeztem, amióta megláttam. Addig a napig csak információforrásként gondoltam rá, amin keresztül újra felfedezhetném a világot, megismerhetném az utóbbi években bekövetkezett fejlődést. A klónozási dolog miatt azonban eszembe jutott, hogy másra is használhatnám. Hiszen minden elérhető volt rajta, Szentpéteri egész élete nyitott könyvként feküdt előttem, csak ki kellett nyújtanom érte a kezemet.

A hozzáféréssel nem volt gondom. Az arcfelismerő rendszer és az ujjenyomat-olvasó nagyszerűen véd idegen behatolók ellen, de esélye sincs ugyanabban a testben élő másik személlyel szemben. Korlátozás nélkül hozzáfértem minden alkalmazáshoz. Beletelt néhány éjszakába, mire eligazodtam az elmúlt öt évben fejlesztett szoftvereken. Rövidesen feltárult előttem Szentpéteri teljes virtuális élete. Szociális kapcsolati hálója, mindenki elérhetőségével, teljes levelezése, online vásárlásai, minden, amihez számítógépet használt. Még a pénzügyeire is rá tudtam volna tenni a kezemet, ha akarom. Talán csak az nem volt elérhető, hogy mikor jár vécére. Azt viszont tudtam első kézből, ugye.

Még egy dolog volt, ami miatt örültem a számítógépnek: utánanézhettem mi történt Edinával, a barátnőmmel. Szüleim halála után ő volt az egyetlen fontos az életemben. A balesetemmel kapcsolatos

cikkekkel kezdtem. Elolvastam mindent, amit találtam. Amikor egy fényképen sírni láttam, majd meghasadt a szívem. Bárcsak kapcsolatba léphettem volna vele! Bárcsak szabad lehettem volna a testemben, rohanhattam volna hozzá! Még az is felmerült bennem, hogy e-mailt írok neki, de belegondoltam hogyan élhette meg ő az egészet. A baleset után minden biztonnyal reménykedett, valószínűleg látogatott is a kórházban. Aztán ahogy az idő telt, a remény elszürkült, és végleg szertefoszlott, amikor testemet megkapta ez a bunkó. Azóta biztosan van barátja, talán férjhez is ment, sőt gyerekei is lehetnek. Végül rábukkantam a Facebookon: valóban férjhez ment, bár gyerekeik nincsenek. Vajon elfelejtett engem?

Kikapcsoltam a gépet, és visszafeküdtem. Nem jött álom a szememre, törtem a fejemet, mit tegyek. A régi életemet már nem kaphatom vissza, ez egyértelművé vált. Mégsem tudtam beletörődni, hogy csak egy kolonc vagyok egy irritáló krapek nyakán. Pontosabban fejében. Illetve a saját fejemben. Kezdett agyamra menni a dolog, ki kellett találnom hogyan mászom ki belőle. Forgattam magamban az elmúlt napok eseményeit, a vizsgálatokat, Szentpéteri klónozási szándékát, és próbáltam valami értelmeset kisütni. Sokáig hánykolódtam, de mire a hajnal első fényei behatoltak a szobába, már volt egy tervem.

Másnap meglátogattuk az új dokit, aki vizsgálatokat végzett a klónozáshoz. Estére tudtam, hogy ideje megkeresnem néhány régi hacker-társat. Nem volt könnyű megtalálnom a megfelelő embert. Sok haver egyszerűen felhagyott a rendszerek feltörésével, és jövedelmező legális munka után nézett. Többen még mindig üzték az

ipart, de nem ütötték meg a mércét. Másokat nem találtam, talán megváltoztatták virtuális személyiségüket, elérhetőségeiket. Végül nagy nehezen rábukkantam Xtreme-re. Korábbi hacker akciói ékesen szóltak mellette: nagyvállalatok, bankok, kórházak oldalait törte fel, egyszer még az állami szerverekbe is behatolt. Először nem akarta elvégezni a munkát, de végül kötélnek állt. Azt mondta, a kihívás miatt, mivel ilyet még nem csinált, de szerintem nagy súllyal estek latba a milliók is, amelyeket honoráriumként felajánlottam. Végül megegyeztünk. Én pedig gondosan eltüntettem minden nyomot Szentpéteri gépéről.

Mindig csodálatosnak tartottam, ahogy a bébi kifejlődik az anyaméhben, és kilenc hónapra megszületik. Aztán pedig évtizedek kellene, hogy felnőtté cseperedjen. Az új dokinak két hétre volt szüksége, hogy felnőtt testet állítson elő. Mivel anya nélkül zajlott a folyamat, elmaradt a terhesség csodálatos kilenc hónapja, elmaradt a születés fájdalma, nem került sor a gyermekévek csetlő-botló, aranyos tanulási folyamatára, a kamaszkor dacos útkeresésére. Semmilyen tanulási folyamatra sem került sor. A test tudat nélküli, üres porhüvely volt. A lényeg, hogy a második hét elteltével értesítést kaptunk a dokitól, és Szentpéterivel egyeztették a dátumot, amikor a tudatátvitelre sor fog kerülni.

A nagy nap előtti éjszaka még utoljára kapcsolatba léptem Xtreme-mel. Biztosított, hogy szakszerűen elvégezte a megbízatást. Ennek ellenére ideges voltam, hiszen az életem múlt az ismeretlen hackeren. Nyugalmat erőltettem magamra, sok mindent úgysem

tehetek már ezen a téren, inkább arra kellett koncentrálnom, ami rajtam áll. Még egyszer átgondoltam tervemet, és ismét arra a következtetésre jutottam, hogy működni fog. Működnie kell, különben súllyal a nyakamon végzem a Dunában, vagy kukacok tápláléka leszek egy elhagyatott telek földjében.

Másnap a doki laborjába mentünk, egy elhagyatott ipartelepen. Amikor kiszálltunk a kocsiból, nagydarab, durva arcú fickó várt ránk. Szentpéteri semmit sem bízott a véletlenre. Biccentett nekünk, aztán szó nélkül a nyomunkba szegődött, ahogy beléptünk a jellegtelen szürke épületbe. Fekete ruhás, fegyveres őr fogadott. Nagydarab kísérőnket nem akarta beengedni, de megjelent a doki, és megnyugtatta, hogy a megállapodás szerint rendben van a dolog.

– Hogy s mint? – fordult hozzánk széles mosollyal. –
Vagy inkább: hogy vannak?

– Nem vicces – morcoskodott Szentpéteri. – Legyünk túl rajta amilyen gyorsan csak lehet.

Most az egyszer egyetértettem vele.

A doki nem veszítette el jókedvét. Beljebb vezetett az épület belsejébe. Elhagyatott termeken mentünk keresztül, rozszant bútorok és szemét hevertek szerteszét. Egy fém ajtónál kódot ütött be a falon lévő billentyűzeten, az ajtó hangos kattanással nyílt ki. Mintha másik világba csöppentünk volna. A helyiség orvosi labor lehetett, számomra ismeretlen műszerek álltak fém asztalokon, egyedül egy mikroszkópot ismertem csak fel. Mindenhol ragyogó tisztaság uralkodott. A doki kék nejlonzacskókat nyújtott felénk.

– A cipőkre – magyarázta. – Nem akarom, hogy végighordják idebent a koszt.

Felhúztuk a cipőre a védőzacskót, aztán továbbmentünk. Egy orvosi rendelőhöz hasonló irodában álltunk meg, a doki lehuppant az íróasztal felé, és a vendégszékre mutatott invitálólággal. Leültünk, nagydarab kísérlőnk az ajtó mellett állt meg, mintha mi sem lett volna természetesebb.

A doki pötyögni kezdett számítógépén, aztán úgy fordította a kijelzőt, hogy mi is lássuk. Egy emberi koponya háromdimenziós modellje látszott rajta, színes vonalak és foltok tarkították.

– A rendelkezésünkre bocsátott kórelőzmény alapján mindent előkészítettünk – mondta a doki. – Jól láthatóan elkülönülnek a két személyiség tudatmintái, leginkább itt és itt látszik a különbség.

Az agyban látható foltokra mutatott. Nekem semmit sem mondtak, és kétlem, hogy Szentpéteri is értett volna belőlük valamit.

– Amint látja, Szentpéteri úr, az ön mintái dominálnak, míg Kovács úr mintha a háttérben álldogálna. Az átültetés során először elkülönítjük a Kovács úr tudatát az utolsó neuronig, aztán átvisszük az új testbe. Az eljárásnak nincs utóhatása, hiszen a test tökéletes másába kerül a tudat. Néhány percre beletelik, mire teljesen összekapcsolódnak, és a tudat átveszi az irányítást. A klón agyában természetesen már most is zajlanak bizonyos alapszintű folyamatok, hiszen a test funkcióit koordinálni kell az életben maradás értelmében. Ezek azonban nem a tudat szintjén zajlanak, és semmilyen negatív hatással nem

lesznek az újonnan beültetett személyiségre. Amint az átvitel megtörtént, mindketten szabadok. Bár gondolom, kerülni fogják egymást, hehe.

Nem röhögtünk a viccén.

– Azt akarom, hogy az emberem végig ott legyen! – jelentette ki Szentpéteri.

– A megfigyelő helyiségből természetesen figyelemmel kísérheti az egész beavatkozást.

– Nem! Végig ott lesz mellettem.

Lehetett valami Szentpéteri szemében, mert a doki megvonta a vállát, és beleegyezőleg bólintott.

– Nos, mielőtt elkezdjük, csinálunk még egy agyszkennelést, hogy biztosak legyünk a két tudat épségében.

Megállt bennem az ütő. Erre nem számítottam. Azt hittem elég lesz a korábbi szkennelések anyaga, erre építettem a taktikámat. Annyit már kiderítettem a tudatátültetésről éjszakai kutatásaim során, hogy az eljárást számítógép végzi. Azt eltárolt minta alapján szétválasztja a tudatokat, a biológiai adatokat digitális jelekké alakítja, majd a célagyban létrehozza a jelek pontos biológiai másolatát. A doki a másodlagos mintát fogja átültetni a klónba, mert azt hiszi, az vagyok én. Ha Xtreme jól végezte dolgát, akkor a gép Szentpéterit fogja másodlagosnak tartani. Csakhogy egy új szkenneléssel kiderülhet a csere. Tennem kellett valamit, nem kerülhetek át a klónba!

Egy oldalajtón szűk öltözőbe vezettek bennünket. Szentpéteri vetközni kezdett, hogy belebújjon a zöld kórházi köpenybe. Itt volt az alkalom, hogy akcióba

lépjek. Már lekerültek a saját ruhadarabok, és Szentpéteri a zöld köpenyért nyúlt, amikor átvettem a kezem fölött az irányítást, testem mellé szorítva karomat.

– Mi a franc? – csodálkozott hangosan. Megint felemelte a kezünket.

– Pofa be! – most én voltam, aki letorkolltam, és visszarántottam karjaimat magam mellé.

– Te mozgatsz! Mi a fenét képzelsz? – méltatlankodott.

– Pofa be! – következetes voltam válaszaimmel.

– Na ne szórakozz! Maradj a sötét zugodban, te félnótás!

Mentális birkózás kezdődött közöttünk, harc a testem feletti uralomért. Ha valaki látta volna a rángatózást, amit küzdelmünk eredményezett, azt hitte volna, hogy elmeegógyintézetből szabadultam. Karom fel-le hadonászott, előre-hátra imbolyogtam, arcom hol vigyorba, hol vicsorba torzult.

– *Te személtáda! Rögtön megszabadulok tőled!* – hallottam fejemben Szentpéteri hangját. Összeszorítottam a számat, nehogy kiáltani tudjon. Haragom egyre fokozódott, átjárt a düh. Mit képzelsz ez a piszok testbitorló? Most megmutatom ki az úr a saját testemben!

Azt hiszem, csak hajszálon múlt, hogy felülkerekedtem. Talán az fordította javamra az erőviszonyokat, hogy amíg őt megzavarta váratlan feltámadásom, addig én céltudatosan, vasakarattal cselekedtem. Egyre könnyebben vertem vissza testem mozgatására irányuló próbálkozásait. Azt képzeltem, hogy megkötözöm, és bezárom egy eldugott szobába.

Végül feladta.

– *Nem sokáig fogsz örülni, te szemét!* – közölte.

– *Kuss legyen!* – Tudom, gyerekes, de élveztem, hogy törleszthetek az elmúlt hetek szenvedéseier.

Amint remegésem csillapodott valamelyest, magamra húztam a zöld lebernyeget. Nagy levegőt vettem, lassan kifújtam, és beléptem a vizsgálóba. A testörnek álcázott bérnyilkos az ajtó mellett állt, tekintetével minden mozdulatomat követte. Befeküdtem a szkennerbe, a doki pedig elvégezte a vizsgálatot. Végig arra koncentráltam, hogy Szentpéteri ne törhessen ki új börtönéből. Nem próbálkozott, csak tett néhány gúnyos megjegyzést, hogy micsoda lúzer vagyok, és nem sokáig rontom már a levegőt. Elengedtem mentális fülem mellett.

– Úgy látom, minden rendben – mondta a doki a kijelzőket tanulmányozva. – A tudatok teljesen épek. Az agyi aktivitás nagyfokú izgalmat mutat, de azt hiszem ez érthető az adott helyzetben. – Összedörzsölte tenyerét. – Ha készen áll, akár kezdetjük is.

– Rendben – mondtam. Kicsit rekedtre sikerült.

A doki átvezetett egy másik, hófehér szobába, amely közepén fehér lepedővel letakart fekhely állt, és intett, hogy feküdjek le. Egy műtőruhába öltözött asszisztens koporsószerű tartályt tolt be. Balkéz felől mellém állította, majd felnyitotta a fedelét. Majdnem felkiáltottam ijedtemben, amikor a tartályban saját magamat láttam meg. Pontosabban csövekre kötött, sápadt klónomat.

– *Eddig tartott a pünkösdi királyságod!* – hallottam Szentpéteri gondolatait. Nem válaszoltam. A doki odajött, fecskendőt tartott a kezében.

– Most altatót kap, és mire felébred, egyedül lesz a testében, Kovács úr pedig abban – intett a fejével a klón felé. Nyilván Szentpéterihez intézte szavait.

– Oké, csináljuk! – mondtam.

Éreztem a tű szúrását a karomban. Szentpéteri ezt a pillanatot választotta, hogy még egy utolsót rúgjon belém:

– *Ugye tudod, hogy miért van itt a gorilla?*

Oldalra néztem, ahol a nagydarab férfi kezét zakója alá csúsztatta. Egy pillanatra megvillant a fegyver agya.

– *Tudom* – válaszoltam gondolatban a leereszkedő ködön át.

Lehet, hogy nyugalmam keltette fel Szentpéteri gyanúját. Nem tiltakoztam, nem kapálóztam. Lehet, hogy a végső pillanatban megértette tervemet? A kábulat határán megpróbálta visszaszerezni a hatalmat testem fölött. Egy pillanatra sikerült is neki, ernyedten a doki felé emelte kezemet, és alig hallhatóan nyögte:

– Doktor ... várjon ... – azzal mind a ketten mély álom nélküli alvásba zuhantunk.

Az ébredés olyan volt, mintha kútból emelkedtem volna ki. Először minden homályos volt körülöttem, de fokozatosan kitisztult előttem a doki vigyorgó arca, amint fölém hajolt.

– Hogy van?

– Fáj a fejem – hangom erőtlen volt, de az enyém. A szám nekem engedelmeskedett. Felemeltem kezeimet, hogy szemügyre vegyem őket: egyedül az enyéim voltak. És ami a legfontosabb, egyedül voltam a fejemben. Sehol a szemétkedő hang, sehol a durva lakótárs. Mintha egy

gonosz sziámi ikret vágtak volna le rólam, Szentpéteri nem volt sehol.

– Sikerült, doki? Kész? – a hang az ál-testőré volt a lassan ébredező klón mellett állt.

– A műszerek szerint minden rendben. Szentpéteri úr már magához tért, Kovács úr is rövidesen eszméletén lesz az új testében.

Nem fordultam a doki felé, továbbra is a nagydarab férfira szegeztem tekintetemet. Néztem, ahogy előhúzza fegyverét, és a klón fejének szegezi. Az kinyitotta a szemét, először kábán nézett körbe, majd tekintete lassan kitisztult. Meglátta a rá szegezett pisztolyt, felfogta a helyzetet, de tiltakozni már nem maradt ideje.

A fegyver tompított pukkanását a doki meglepett kiáltása, majd kétségbeesett jajveszékélése követte. Mellettem a testből elszállt az élet, vér csöpögött le a műtőasztal széléről. Lehet, hogy kegyetlenül hangzik, de nem tudtam sajnálni Szentpéterit mindazok után, amit elkövetett ellenem. Elvégre ő akart engem megöletni. Mostantól én vagyok Szentpéteri Vilmos. A névnek nem örültem, mert sikerült megutálnom az elmúlt hetekben, viszont amit vele kaptam, az felért egy lottó főnyereménnyel. Majd csak megbarátkozom új nevemmel, gondoltam.

Az orvos kezét tördelve rohangált fel-alá, a bérgyilkos halálos nyugalommal szólt rá:

– Állítsa le magát, doki! Eltüntetem a hullát.

Aztán a szemembe nézett, én pedig bólintottam, meghagyva hitében, hogy megfelelően teljesítette a megbízást.

Az elkövetkezendő percekből csak a kiabálásra és kapkodásra emlékszem. Később áttoltak egy betegszobába, ahol végre egyedül lehettem. Nagyot sóhajtottam, és örültem visszakapott életemnek. Felültem, és egyenként megmozgattam minden testrészemet. Felálltam, végeztem néhány tornagyakorlatot, elégedetten állapítottam meg, hogy teljesen ura vagyok testemnek. Megkerestem az öltözőt, magamra húztam ruháimat, aztán kisétáltam a szürke épületből.

Még aznap átutaltam a tudatátvitel díját a dokinak, meg is fejeltem egy szép összeggel fájdalomdíjként a hulla miatt. Kifizettem Xtreme-et is, ragyogó munkát végzett. Én is értek a szakmához, de észrevétlenül betörni a doki rendszereibe, és felcserélni a tudatmintákat nem csak profizmust igényelt, hanem a legújabb hacker szoftvert és hardvert, na és időt, amiből nekem egyik sem állt rendelkezésre.

Amikor a tárcámba tettem a hozzájárulásomat, hogy baleset esetén felhasználhatják szerveimet, úgy gondoltam, életeket menthetek meg. Nem gondoltam, hogy ez sül ki belőle. Most mégis örülök, hogy így alakult, mert különben még mindig kómában lennék. Vagy a temetőben. Nem kaptam volna egy második esélyt, egy lehetőséget, hogy újrakezdhessem. Amit most ki fogok használni, de ki ám!

Copyright:

Nevezd meg! - Ne add el! - Ne változtasd!
3.0 Unported (CC BY-NC-ND 3.0)